

חלוי בפלוגתא, הוצא צמיצ סי שטייל צבעיל ד"ה בהניח, והכח עדיף כיון שאין הבית ראוי לדירה עתה, ואף אם צאו המים צנח לא אמרינן הואיל והתורה לענין עלטול על המים מצויה, כמבואר בתוי"ט צ"ג.

ואם נפרטו המחילות עד י' אמות נראה דיש להחיר אף צמים נכנסים ויוצאים אף צעמוקין י', וכמ"ש"כ לעיל סי' ל"ט סק"ג, ה', ואם המים עוברים תחת ל"ה והוא יותר מ"י אמות, נראה דאין המים מצטלים מחילתא, כמו דמהני קורה ד', אמנם דעת הרשב"א דקורה צעין דוקא נעשה לשם מים, מיהו הכא צפוחה לכתמיות דלא אכפת לן צעריצי מיא, לא צעין נעשה לשם מים.

ב צנורות של שופכין שבצד המקלחין מים לכתמיות, אלו נובגין היחד צדבר, אש"ג דהנורות של מתכות ואין ראוי לבלוע, ולא קוי"ל כרשב"ם בתוי"ט עירובין פ"ה א' במבואר בשו"ע סי' שני' וגם קוי"ל להחמיר אף צנורות כמו שהביא הרמ"א שם, וטעמא דמלתא, דנורות דידן הן שפופרות סתומות, ואין ראוי לשמש בהן מן הבית ולא הוו חורי רכ"י אלא מ"פ, וכל שצוברין דרך מ"פ מרבי"ו לכתמיות שרי כמ"ש"כ הרמ"א שם, אמנם אם מקלחין לרבי"ר יש לאסור דמרבי"ו לרבי"ר אסור אף דרך מ"פ, ולפ"ז אף צעוברין דרך כרמלית לרבי"ר יש לאסור, ויש לתמוה דאף המחמירין כהפוסקים לדיון איכא נמי רבי"ר מיקלחין צנורות, ואף דפי הלנור צנורות או צלדי רבי"ר, מ"מ המים מקלחין ארבי"ב לרבי"ר, וי"ל דכיון דיש צנורות ד"ה הראוי לבלוע שרי כדחנן פ"ה א' וכיון דכחו צנורות דרך מ"פ שרי, אי"כ הוי האי כרמלית לגבי רבי"ר כחלר ד"ה.

ואם הצנורות מקלחין לחצר שאינה מעורבת שרי אף אי נורות חורי רכ"י דכחו בחלר שא"מ שרי כמ"ש"כ הו"י פ"ט א' ובשו"ע שם.

וכן הצנורות המצויין במים לצית שרי אף אם מצויין מכתמיות דאין חורין לכתמיות, והצנורות הוי מ"פ, וכמ"ש"כ שאין מצויין בידים אלא צפתותה בצדא, וכן מה שצוברין דרך צתים וחלרות שלא עירבו לית לן בה, דכיון דאין הצנורות פתוחין לרשויות הבה, הן רשות צפ"ע, ועוד דכחו בחלר שאינה מעורבת שרי.

הא דפשיע לן דנורות הן מ"פ, ולא הוו כרמלית, משום שאין בהן דע"ד, ונראה דאף אם יש בהן דע"ד ואין צפתחן דע"ד הן מ"פ ולא כרמלית, ועי' במשנה פ"ה א' שמצוה לרי"ך לקמור וצמפרשים שם.

ג שו"ע סי' א"ה אמר המים העוברת בחלר כו' כי צמיצ צבעיל להסתפק צמים המחשבין רק יוס או יומים או גזרו עלי' משום כרמלית, ונראה דאין חילוק בזה כלל דאפי' צמים שעה אחת הדיון הן, דהכא לא משום דמים מצטלי דירה אחתין עלה אלא משום דמים גדונים כרשות חלוק ואין מחילות החלר מועילות להם, ואפי' שעה אחת.

ד רמב"ם פט"ו מה"ש הי"ז אצל צימרי"ה אם היתב מחזקת סאתים אין שופכין לה אלא סאתים, דברי רבנו קשים מהא דאמר פ"ה צ' אילימא משום נפיש דמוא והתניא אחת לי עוקה כו' ומתני צימרי"ה, וכבר הקשה בן הריטב"א.

ה שו"ע סי' שמ"ו א"ה לא יעמוד אדם על מ"פ ויקח חפץ מיד מו' שעומד צרי"ר ויהננו למי שעומד צרי"ר, יש להסתפק בזה מניח על מ"פ והשני מחליפו לרבי"ר, ומיהו בהניח קוף על מ"פ נראה דמותר ליקח ממ"פ לרבי"ר, וכן צבומתא וסודרה שחפשי צמ"פ והניחו, מותר ארבי"ב ליקח ממ"פ לרבי"ר.

ו עירובין פ"ט א' הודיעה צמחיות, והואיל וכן כל הגג אסור כי כל הגג נפרץ צמילוחו לכתמיות כו' מברש"א ז"ל פי' דהגג עלמנו ראוי להיות רבי"ר אלא משום שהוא פרוץ צמילוחו, וכן פי' המ"א סי' שע"ד סק"ה, ועפ"ז כח דאם הצליעה פחות מד"ט, הוי הגג רבי"ר, שכרי הוא פרוץ למקום המותר, והדברים תמוהים, דכיון דחשבין לי' לגג לפרוץ צמלאו להאי צליעה, אי"כ ע"כ אין לגג מחילות ששעמו נגמר צשפתי קלותיו והגג וצליעתו שעה אחת, חבו כונת חו' דמלך הצליעה אם אלו דנין על שפתותיה אין עליהם דין מחילות של רבי"ר אלא כרמלית, והגג אין לו מחילות צפ"ט שהיא פרוץ צמילוחו להאי צליעה, ואי"כ מחילותיו הן הכה מחילות הצניעה, ואי"כ

שם סי' צהרי"ב ציה"כ העומד צין שני הצחים כו' המדרכי צמ"ס כר"י מקיטון החיר והביא ראי' מכותל שצין צ' חלרות פחות מד"ט וחומא דתתם החלרות רשות היחוד, והכותל רשות שנייה וחשיב מדרכין כרבי"ר לגבי החלרות, וכיון שהוא פחות מד' לא גזרו עלי' והוי מ"פ, אבל עמוד פחות מד"ט העומד בחלר ודאי דינו כחלר ואינו מחלק רשות לעצמו, וה"ל כיון דמקום החפירה חלר השותפין אין הלוואה חולקת רשות לעצמה, ובד"מ סק"ג נחלק צראית כר"י מקיטון לישבו לדעת ההגהות, ואדרבה דעת כר"י מקיטון לא נתגלה לן.

סי' שני' ס"ה אצל אם היא סמוכה לכתמיות כו' זהו דעת הרמב"ם וקשה מסוגיא דעירובין פ"ה א' ל"ה אלא למלאת אצל לשפוך כו' ועי' ברעב"א שם שיש צקלת.

ע עירובין פ"ו צ' תוד"ה גזומרת, וחומא כיון דאין לה מחילות כו' וי"ל דבקיעת דגים לא הויא בקיעה ואמרינן גוד אחיה כו' אי"נ סתמא כו' אינ"ס כמסתפקים צחירין קמא, דהא גמי ערוכה היא שבת ק"ה צבילתה דמשן מידי איריא התם הויא לי' מחילה שהגדיים צוקעין בה כו' אלא משום דר"ה פליג התם כתבו דמ"ל נמי צפוחה לו חלון, אבל לדינא קושטא דמלתא דהוי רבי"ר צלא פתח, ועי' צמיצ סי' שס"ו צבעיל ד"ה ואם.

סימן כ

א מים ששטפו את החלרות צומן הפשרה השלגים וילא הכור מעל גדותיו, אם כל מחילות החלר שלטת, והמחילות נראין מעל המים טפה, אם המים ראויין לשתיה או לרחיבה, אף אם המים עמוקים י' טפחים, והחלר יחירה על צ"ס, החלר מותרת, ואם אינן ראויין לתשמישי החלר, וכן עמוקין י' והחלר יחירה על צ"ס, הרי החלר נעשה כרמלית [ועי' לעיל סי' כ"ה סק"ד כתבנו דאפשר דאם ידוע דהמים יעברו ולא ישאבו לא נחשב על שם חלר וצל"ה יש פוסקים מסתפקים דאף זרעים לא מצטלי רק בקרפף ולא בחלר ומ"מ למעשה ל"ע] ואם הוא פחותה מצ"ס, הרי היא כקרפף פחות מצ"ס ואין מעלטלין מצית לחוכה לדעת חו"י ושי"פ, אבל לדעת הרמב"ם ושי"פ מותר, ואם אין המים עמוקין י', החלר מותרת, וכ"ז נבאר בשו"ע סי' שני"ח סעי' י"א וצמ"ז שם, ואף שהמים נכנסים ויוצאים מ"מ לא נעשה כרמלית כשהמים ראויין, נלמד מדברי הריטב"א שהביא צ"י סי' שני' דכיון שאין כאן נקבים גי צכניסה ויליאה אין חילוק צין מים עומדין לנכנסין ויוצאין, וכמ"ש"כ לעיל סי' ל"ט סק"ג כ"ב, ודיון הולאה מצית לקרפף פחות מצ"ס נחבאר צמיצ סי' שע"ז ס"ה צבעיל ד"ה או.

ואם אין המחילות נראות למעלה מן המים טפה, צעל מחילתיה ונעשה כרמלית ואין חילוק בזה צין ראויין לשתי' לאין ראויין, וצין חלר קטנה לגדולה, ואפי' אם המים מחשבין בחלר ואינ"ס ויוצאין, דעריצי מיא ומצטלי מחילות כמבואר בשו"ע סי' שני' ס"ה, ונראה דאפי' המים עמוקים פחות מ"י מעט הדיון הן, ואפשר דצפוחה מ"י לא אכפת לן צעריצי מיא, ול"ע צזה, ולדעת הריטב"א עירובין פ"ו א' לא אכפת לן צמה שהמים מכסים המחילות, כשהמחילות צין חלר לכתמיות, וכ"ז כרשב"א, גם בתוי"ט עירובין י"ב צ' מסתפקים דצמחילתה גמורה לא אכפת צעריצי מיא, וכמ"ש"כ לעיל סי' ל"ט סק"ז ח', והלכך יש מקום להקל בזה [שוב חזרתי בזה מוחמת דברי ריטב"א כ"ד צ' וכמ"ש"כ שם] שאינו אלא איסור דרצון אף להאוסרין, מיהו כשהמים כסו המחילות צין חלר לחלר, ולא עירבו, לדעת הרשב"א אסור משום עריצי מיא, דגרע מכתמיות כיון דעריצי מיא לחלר חצרו [ואפשר דביטול רשות מועיל אש"ג דלא מזני לעירובי מאתמול וכמ"ש"כ סי' ל"ד סק"ה אצל י"ל דלא שייך כאן עירוב וביטול כיון דמעיקר הדיון יש כאן מחילות מפסיקות] אבל לדעת הריטב"א י"ל דלא דמי לצור צצין צ' חלרות דתתם משתמשין צשותפות כיון דעריצי מיא לא מהני המחילה אצל הכא אין להם שימוש זס צזה, ואם ילאו בני חלר מצתיבה מע"ש אינ"ס אוסרים את חלרם, מיהו לדעת רש"י פ"ה א' דוקא אצני חלרו אינו אוסר המניח את ציתו, אצל על אחרים אוסרים, ואם ילאו צצנת, הוא